

5. Peti tužbeni razlog odnosi se na pobijanim aktima počinjenu povredu načela razmjernosti i pravičnosti u pogledu određivanja disciplinskih sankcija protiv tužitelja.

(¹) O pristupu javnosti dokumentima Europskog parlamenta, Vijeća i Komisije

(²) O ponovnoj uporabi informacija javnog sektora

Tužba od 29. srpnja 2013. — Kėdainių rajono Okainių ŽŪB i dr. protiv Komisije i Vijeća

(Predmet T-386/13)

(2013/C 313/52)

Jezik postupka: litavski

Stranke

Tužitelji: Kėdainių rajono Okainių ŽŪB (okrug Kėdainių, Litva) i 134 druga poduzeća ili osobe (zastupnik: I. Vėgėlė, odvjetnik)

Tuženici: Europska komisija i Vijeće Europske unije

Tužbeni zahtjevi

Tužitelji od Općeg suda zahtijevaju da:

— ocijeni tužbu dopuštenom;

— poništi, u skladu s člankom 263. UFEU-a, Provedbenu odluku Komisije C(2012) 4391 *final* od 2. srpnja 2012. kojom se odobravaju dopunska nacionalna izravna plaćanja u Litvi za 2012. (priopćena pod brojem K(2012) 4391);

— u skladu s člankom 277. UFEU-a, proglasi neprimjenjivim posljednji podstavak članka 132. stavka 2. Uredbe (EZ) br. 73/2009 kojim se uređuju dodatna nacionalna izravna plaćanja i izravna plaćanja, a kojim je podstavkom određeno: „Ukupna izravna potpora koja se može dodijeliti poljoprivredniku u novoj državi članici nakon pristupanja u okviru odgovarajućeg izravnog plaćanja, uključujući sva dodatna nacionalna izravna plaćanja, ne smije prijeći iznos izravne potpore na koju bi poljoprivrednik imao pravo u okviru odgovarajućeg izravnog plaćanja koje se tada primjenjuje u državama članicama koje nisu nove države članice, uzimajući u obzir, i to od 2012., primjenu članka 7. u vezi s člankom 10.“;

— u skladu s člankom 277. UFEU-a, proglasi neprimjenjivim dio članka 10. stavka 1. Uredbe br. 73/2009 kojim se utvrđuju posebna pravila za modulaciju u novim državama članicama, a u kojem je dijelu naznačeno: „uzimajući u obzir sva sniženja primijenjena na temelju članka 7. stavka 1. članka 10. stavka 1. Uredbe“;

— naloži tuženicima snošenje svih troškova koji su nastali tužiteljima, o čemu je potrebno podnijeti dokaz Općem sudu.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

U prilog tužbenom zahtjevu tužitelji ističu pet tužbenih razloga.

1. Prvi tužbeni razlog odnosi se na nedostatak u obrazloženju i neosnovanost Provedbene odluke Komisije C(2012) 4391 *final*.

Provedbena odluka Komisije C(2012) 4391 *final* od 2. srpnja 2012. neobrazložena je i neosnovana jer uopće ne postoje činjenice koje bi potvrdile ujednačenost (izjednačenost) razina izravnih plaćanja u novim i starim državama članicama.

2. Drugi tužbeni razlog odnosi se na činjenicu da razina izravnih plaćanja u Litvi ne odgovara razini koja je dogovorena u aktu o pristupanju i razini izravnih plaćanja u starim državama članicama.

Stvarna razina izravnih plaćanja u Litvi ne odgovara razini dogovorenoj u aktu o pristupanju od 23. rujna 2003. Uredba (EZ) br. 1782/2003 izmijenjena je 22. ožujka 2004. Uredbom br. 583/2004 o utvrđivanju nacionalnih gornjih granica potpore za poljoprivrednike u novim državama članicama (članak 71.c i Prilog VIII.A Uredbi br. 1782/2003), čime je povrijeđen akt o pristupanju.

Razina izravnih plaćanja u Litvi u 2012., izražena u postotku, nije dosegla onu starih država članica: u starim državama članicama modulacija se primjenjuje isključivo na iznose više od 5 000 eura, što znači da se ne moduliraju (snižavaju) za 10 % sva izravna plaćanja odobrena poljoprivrednicima u starim državama članicama, nego isključivo ona koja su viša od navedenog iznosa. Stoga je neosnovano i nezakonito tvrditi da je razina izravnih plaćanja u starim državama članicama u 2012. iznosila 90 % („100 % — modulacija za 10 %“). Razina izravnih plaćanja u starim državama članicama viša je od 90 % jer se dio iznosâ, onih nižih od 5 000 eura, ne modulira.

3. Treći tužbeni razlog odnosi se na razliku između iznosa izravnih plaćanja u Litvi u usporedbi sa starim državama članicama.

Direktna plaćanja stvarno izvršena litavskim poljoprivrednicima iz proračuna Unije za 2012. su među najnižima, dosežući manje od polovice onih izvršenih u starim državama članicama, unatoč modulaciji potonjih za 10 %.

4. Četvrti tužbeni razlog odnosi se na povredu akta o pristupanju počinjenu završnim riječima članka 10. stavka 1. i posljednjim podstavkom članka 132. stavka 2. Uredbe br. 73/2009, kao i Provedbenom odlukom br. C(2012) 4391 *final* od 2. srpnja 2012. koja je donesena na temelju Uredbe.

Akt o pristupanju nije sadržavao odredbu koja bi predviđala modulaciju uvedenih izravnih plaćanja ili snižavanje dopunskih nacionalnih izravnih plaćanja u Litvi.

Određenje „uzimajući u obzir sva sniženja primijenjena na temelju članka 7. stavka 1. Uredbe“ iz članka 10. stavka 1. Uredbe br. 73/2009, koji se nalazi u njejoj glavi 2., protivno je aktu o pristupanju, u mjeri u kojoj ima za posljedicu ubrzavanje pretpostavljenog izjednačavanja razina izravnih plaćanja u starim i novim državama članicama.

Odredba članka 132. stavka 2. Uredbe br. 73/2009 kojom se uređuje planirano izjednačavanje razina izravnih plaćanja između starih i novih država članica u 2012., a prema kojoj „ukupna izravna potpora (...), uzimajući u obzir, i to od 2012., primjenu članka 7. u vezi s člankom 10.“, protivna je aktu o pristupanju u mjeri u kojoj utvrđuje točno određenu godinu (2012.) u kojoj bi se razine izvršenih potpora trebale izjednačiti.

U članku 132. stavku 2. Uredbe br. 73/2009 pojam „iznos“ zamijenjen je, protivno aktu o pristupanju, pojmom „razina“ koji ne odražava stvarno primljene potpore nego pretpostavljeni postotak.

Nezakonito je uspoređivati izravna plaćanja u starim i novim državama članicama uspoređujući potpore isplaćene u starim državama članicama (100 % — modulacija) s onima koje su isplaćene u novim državama članicama prema postotku koji je za uvođenje potpora predviđen aktom o pristupanju.

5. Peti tužbeni razlog odnosi se na protivnost pobijanog akta ciljevima zajedničke poljoprivredne politike koji su navedeni u UFEU-u.

U skladu s aktom o pristupanju, potpore za poljoprivrednike u novim državama članicama izračunavaju se na temelju referentnog prinosa i osnovne površine. Kako su u 2012. referentni prinos i osnovna površina u Litvi značajno izmijenjeni, primjena modulacije i snižavanje dopunskih nacionalnih izravnih plaćanja su kao takvi protivni ciljevima zajedničke poljoprivredne politike, posebno cilju povećanja poljoprivredne produktivnosti.

Tužba podnesena 31. srpnja 2013. — Orange protiv Komisije

(Predmet T-402/13)

(2013/C 313/53)

Jezik postupka: francuski

Stranke

Tužitelj: Orange (Pariz, Francuska) (zastupnici: J.-P. Gunther i A. Giraud, *avocats*)

Tuženik: Europska komisija

Zahtjevi

Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

- poništi pobijanu odluku;
- naloži Komisiji snošenje troškova.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

Predmetnom tužbom tužitelj zahtijeva poništenje odluka Komisije od 25. i 27. lipnja 2013. koje se odnose na France Télécom i Orange, kao i sva trgovačka društva koja oni izravno ili neizravno kontroliraju, nalažući im da se podvrgnu pretrazi na temelju članka 20. stavka 4. Uredbe Vijeća br. 1/2003⁽¹⁾. Ove su odluke donesene u postupku primjene članka 102. UFEU-a i članka 54. Sporazuma o EGP u odnosu na sektor pružanja usluga pristupa internetu (predmet AT.40090).

U prilog osnovanosti tužbe tužitelj ističe dva tužbena razloga.

1. Prvi tužbeni razlog odnosi se na povredu načela nužnosti i proporcionalnosti, budući da je Komisija naložila pretragu aktivnosti koje su vrlo slične onima koje su obuhvaćene odlukom koju je samo devet mjeseci prije donijelo francusko tijelo nadležno za tržišno natjecanje i unatoč tome što francusko tijelo nadležno za tržišno natjecanje nije ocijenilo nikakvo postupanje Orange-a kao kršenje pravila o tržišnom natjecanju. Tužitelj tvrdi da Komisija tijekom pretrage nije istraživala dodatne elemente u odnosu na one kojima je već raspolagala, a što je trebala napraviti u skladu s postojećom sudskom praksom na ovom području.
2. Drugi tužbeni razlog odnosi se na arbitrarni karakter pobijanih odluka, budući da Komisija nije imala dovoljno ozbiljne i detaljne indicije za poduzimanje mjere koja je u tolikoj mjeri intruzivna kao što je pretraga.

⁽¹⁾ Uredba Vijeća (EZ) br. 1/2003 od 16. prosinca 2002. o provedbi pravila o tržišnom natjecanju koja su propisana člancima 81. i 82. Ugovora o EZ-u (SL 2003., L 1, str. 1) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 1., str 165.).

Tužba podnesena 29. srpnja 2013. — Gossio protiv Vijeća

(Predmet T-406/13)

(2013/C 313/54)

Jezik postupka: francuski

Stranke

Tužitelj: Marcel Gossio (Casablanca, Maroko) (zastupnik: S. Zokou, *avocat*)